

Ultimele cuvinte

Ultimele cuvinte

Era o seară mohorâtă de iarnă. Spitalul era neobișnuit de liniștit. Parcă era liniștea dinaintea furtunii. Mă aflam în cabinetul asistentelor de la etajul șapte și era ora 21. Mi-am pus stetoscopul și m-am îndreptat spre salonul 712. În salon se afla un nou pacient: domnul Williams. Era un bărbat singur și care nu vorbea despre familia lui. Când am intrat în salon, domnul Williams a privit plin de speranță spre ușă, dar a lăsat privirea în jos văzând că era doar asistenta. I-am pus stetoscopul pe piept și i-am ascultat inima. Puternic, intens, ritmat... exact ce voiam să aud. Aproape că nici nu se vedea că pacientul suferise un atac de cord în urmă cu câteva ore. Mă privi de pe patul său și zise încet:

- N-ați putea să... Ezită, iar ochii i se umplură de lacrimi. Încercase să-mi ceară ceva, dar se răzgândise. I-am atins mâna așteptând. El își șterse o lacrimă de pe obraz.

- Ați putea să o sunați pe fiica mea? Spu-neți-i că am suferit un atac de cord... că nu a fost puternic. Eu locuiesc singur și fiica mea este unica rudă pe care o mai am.

Respirația bolnavului se accelerase brusc; i-am ajustat tubul cu oxigen la 8 litri pe minut.

- Sigur că o să o sun, i-am răspuns.

- Vă rog să o sunați imediat!

- O sun imediat. Acum vă rog să vă odihniți.

Respirația bolnavului era mult prea rapidă. Am stins lumina. El închise ochii. Salonul 712 era cufundat în întuneric. Doar o lumină slabă de veghe era aprinsă.

- Domnișoară, mă strigă el, puteți să-mi aduceți un stilou și o hârtie?

Am scos din buzunar mai multe hârtii galbene și un stilou și i le-am așezat pe noptieră. El îmi mulțumi, iar eu i-am zâmbit ca unui părinte și l-am lăsat singur. M-am întors în cabinet și am sunat-o pe fiica domnului Williams comunicându-i starea tatălui ei.

- Nu, strigă ea. Sper că nu e pe moarte, nu-i așa?

- Starea lui este deocamdată stabilă, dar...

- Nu-l lăsați să moară, zise ea. N-am vorbit cu tatăl meu de aproape un an. Ne-am certat cumplit în ziua când am împlinit 21 de ani, din cauza prietenului meu. De atunci am plecat de acasă și nu m-am mai întors. În toate aceste zile am vrut să-i cer iertare. Ultimele cuvinte, care i le-am spus, au fost: „Te urăsc!”

Fiica domnului Williams începu să suspine. Am ascultat-o cu lacrimi în ochi. Inima tatălui și a fiicei erau așa de departe una față de alta. Apoi m-am gândit la tatăl meu care era departe de mine... Nu-i mai spusese de mult că-l iubesc.

În timp ce Janie se lupta să-și stăpânească lacrimile, eu am rostit o rugăciune: „Te rog, Doamne, ajut-o pe fata asta să-și ierte tatăl!” Ea m-a asigurat că va fi curând la spital.

Am încercat să-mi fac ceva de lucru, dar nu puteam. M-am întors în salonul 712. Domnul Williams stătea nemișcat. I-am luat pulsul; lipsea.

- Cod 99, salon 712! Cod 99, salon 712! am spus în interfon. În câteva secunde, alarma suna în tot spitalul. Domnul Williams făcuse stop cardiac. În mare grabă am ridicat patul și m-am aplecat asupra lui, făcându-i respirație gură la gură. Mi-am pus capul pe pieptul lui și am apăsât. I-am făcut din nou respirație. Am apăsât și am respirat. Nu se poate să moară! Ușa se deschise. Medicii și asistentele intrară în salon, împingând echipamentul de urgență. Am conectat monitorul cardiac. Inima îmi bătea cu putere. „Doamne! Nu lăsa ca totul să se termine așa! Fiica lui va veni aici. Ajut-o să-și găsească liniștea!”

S-au făcut șocuri electrice. Procedura s-a repetat, dar totul a fost zadarnic. Domnul Williams murise. Asistentele strângeau aparatura. Agitația încetase. Medicii și asistentele plecau rând pe rând tăcuți și triști.

Stăteam lângă pat șocată. Cum să dau ochii cu fiica lui? Un vânt rece zguduia ferestrele, umplând pervazul de zăpadă. Afară, totul părea a fi un pat de negură, rece și sumbru.

Când am ieșit din salon, am văzut-o pe fiica domului Williams sprijinită de perete. Un medic, care tocmai ieșise, stătea lângă ea și îi vorbea ținând-o de mână. Apoi a plecat, lăsând-o sprijinită de perete. Chipul ei exprima atâta durere! Ochii ei erau așa de triști! Știa... Medicul îi spusese că tatăl ei a murit. Am luat-o de mână și am invitat-o în cabinet. Ne-am așezat fără să rostim o vorbă. Ea privea spre calendar cu o privire rece și goală. „Te rog, Doamne, ajut-o”, mă rugam în sinea mea. Brusc, Janie se întoarse spre mine și zise:

- Vreau să-l văd pe tata.

Primul meu gând a fost: De ce să-ți pricinuiești mai multă durere? Dar m-am ridicat și mi-am pus brațul pe umerii ei. Am traversat încet coridorul spre salonul 712.

În fața salonului am strâns mâna lui Janie, dorindu-mi să se răzgândească. Dar ea a deschis ușa. Ne-am apropiat de pat cu pași mărunți. Janie s-a așezat pe pat îngropându-și fața în cearceaf. Eu am încercat să n-o privesc. Nu voiam să fiu martoră a acestei despărțiri dureroase.

M-am sprijinit de noptieră. Mâna mea a atins un teanc de hârtii galbene. Le-am ridicat și am citit:

„Draga mea Janie, te iert. Te rog să mă ierți și tu pe mine. Știu că mă iubești. Și eu te iubesc. Tata.”

Chipul ei s-a luminat. Pacea s-a așternut în privirile ei. A strâns hârtiile la pieptul ei.

„Mulțumesc, Doamne!” am șoptit eu, privind spre fereastră. Câteva stele străluceau în întuneric. Un fulg de zăpadă se lipi de fereastră și se topi, dispărând pentru totdeauna. Viața părea la fel de fragilă ca acel fulg de zăpadă... „Da, Ți mulțumesc, Doamne, că relațiile, deși sunt la fel de fragile ca și fulgii de zăpadă, pot fi reparate.”

Nu aveam timp de pierdut. Am ieșit din salon și m-am grăbit să-l sun pe tatăl meu și să-i spun că îl iubesc.

Cititorule! Te rugăm cugetă la această întâmplare! Viața noastră este trecătoare. Fiecare clipă prezentă poate fi ultima. Care vor fi ultimele tale cuvinte? Biblia ne îndeamnă să ne iertăm unii pe alții, așa cum ne-a iertat Dumnezeu în Hristos: fără condiții.

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4.32).

clickbible.org